

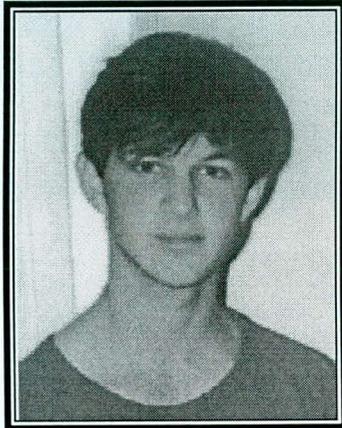

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי ישי דב לוי ז"ל

בן נעמי ויחיאל
נולד בקיבוץ שעלבים
בתאריך י"ז באב תש"ל, 18/8/1970
התגורר בירושלים
התגייס באוגוסט 1988
שרת בחיל השיריון
נפל בהיתקלות עם מחבלים
בתאריך ז' בשבט תש"ן, 2/2/1990
נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 10 שורה: 11 קבר: 3
הותיר אחריו הורים, אח וארבע אחיות

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן נעמי ויחיאל. נולד ביום י"ז באב תש"ל (18.8.1970) בקיבוץ שעלבים. גדל והתחנך בקיבוץ. את לימודיו היסודיים עשה בבית-הספר 'שלהבת'. במקביל הוקמה אז חברת הילדים של בית-הספר, שנקראה 'יחדיו'. מכיתה ג' ועד כיתה ו' היתה המחנכת שלו בבית-הספר שרה פריד ז"ל, שהשפעתה עליו היתה רבה במיוחד. בתום לימודיו היסודיים עבר לחטיבת-הביניים של ישיבת 'שעלבים'. המעבר מהחממה של שעלבים לא היה קל. בשבת פרשת 'עקב' של שנת תשמ"ג נכנס בעול המצוות. את קריאת התורה הכין לבדו, לאחר שלמד את טעמי הקריאה בחוג שהוקם לשם כך בקיבוץ. את ההפטרה קרא בנוסח יהודי איטליה. חלק גדול מן הדרשה הכין בעצמו בעזרת אביו. בסוף שנת תשמ"ד החל ללמוד בישיבה התיכונית בשעלבים. לאחר שנתיים עבר לבית-הספר הניסויי תורני 'הרטמן' בירושלים.

בחופשת הקיץ של שנת 1987 נסע עם אביו לטיול 'שורשים' באיטליה. לאחר שבוע של סיורים וטיולים לקה אביו בהתקף לב וישי נשאר לבדו במשך שלושה ימים בפירנצה הגדולה והזרה עד שהגיעו אימו ואחותו.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

לאחר שבוע חזר לבדו לארץ. הוא המשיך את לימודיו בבית-הספר 'הרטמן' ובזמן לימודיו שם התגורר בבתי שניים מדודיו. בשתי המשפחות מצא בית חם, פתוח ואוהב, ונקשר בקשרים אמיצים עם דודיו ובני דודיו. בתום בחינות הבגרות החליט ישי להמשיך לימודיו בשילוב הרטמן יחד עם כמה חברים נוספים. מסגרת השילוב הזו לא החזיקה מעמד, ולאחר חודשים מספר עבר למסגרת ה'שילוב' של ישיבת הקיבוץ הדתי בעין צורים.

בחודש אוגוסט 1988 גויס ישי לשירות חובה בצה"ל והוצב לשרת בחיל השריון. בתום שלב הצמ"פ הוצב בגדוד 'עוז' והועבר לעבודה גדודית בבסיס הגדוד. ישי לא הסתפק בתפקיד זה, ולא היה מאושר ממנו כאשר לאחר בקשות חוזרות ונשנות הועבר לפעילות מבצעית בלבנון. בסביבות ראש חודש שבט טילפן הביתה בשמחה והודיע כי הומלץ על-ידי מפקדיו לקורס מפקדי טנקים.

אור ליום ז' בשבט תש"ן (2.2.1990), בשעות הבוקר של ערב שבת פרשת 'בא', בעת היתקלות עם חוליית מחבלים שניסתה לחזור לתחום ישראל, נפצע ישי באורח קשה וחרף מאמצי הרופאים נפטר מפצעיו. בו ביום הוא הובא למנוחות בבית-העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הוא הותיר אחריו הורים, אח - חגי, וארבע אחיות - רחל, אפרת, רעיה ויעל. משפחתו הנציחה את זכרו בספר שהוציאה לאור.

מתוך הספר, שיר שכתבה אימו: ללוות ילד/ בצעדיו הראשונים, הכושלים/ כשהוא מועד ונופל, וקם, ושוב נופל, וממשיך./ ללוות ילד/ לפעוטון, שקית הבגדים על צוארו, והוא עומד בשער וצועק: אל תלכי! ולב האם נחמץ./ ללוות ילד/ לכתה א', הילקוט החדש על גבו, והוא כולו זורח מאושר והתרגשות./ ללוות ילד/ לאורך שנות ילדות והתבגרות./ באהבה, בציפיה, בגאווה./ ללוות ילד/ במבט דואג ביצאו למסעות וטיולים, התרמיל על הגב והעיניים נוצצות/ ללוות ילד/ לנקודת האיסוף אחר חופשה, בחזרו לבסיס, בחרדה שאין לה קץ./ ללוות אותו/ לאורך הכביש המוצל/ במעלה החלקה הצבאית של הר הרצל.

מתוך הספר, מכתב שכתב חברו אלעזר: (במקום מכתב). יומיים אחרי שהלכת מאתנו, ישבנו בחדר שלך, שמנו את הקסטות שאהבת וחיכינו לך. שמנו סי היימן, נגמרה הקסטה ולא הגעת. שמנו גידי גוב, נורית גלרון, וחיכינו לך. חיכינו שתיכנס בשערך הקצר והפוני שנעלם בצבא. שתבוא

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ותחייך את אותו חיוך נצחי שהיה על פניך. חיכינו. חיכינו שתיכנס, תזרוק את התיק, תוריד מעליך את הנשק ותשב איתנו. חיכינו. חיכינו שתיכנס ותספר איך בלבנון, איך הפעילות, שתספר לנו קצת חוויות. כרגיל, חיכינו. סיפרו שלא תגיע יותר, שהלכת לתמיד. שיותר לא תחייך אלינו ושתישאר לנו ממך רק תמונה, שישאר רק הזיכרון בלב. ואז יצאנו החוצה מהחדר. ופתאום, מבעד לדמעות, ראינו אותך. כן, ישי, הצצת אלינו מכל פינה. הנה פה על הדשא השארת קצת זיעה, אם בהתקנת ממטרות ואם בכיסוח. והנה טיפות מדמך שם בצד, ליד הקוצים שניכשת. והממטרות הקופצות, אהבת הנעורים שלך, הן אפילו אינן מרימות את ראשן. שקועות עמוק-עמוק בתוך האדמה. והולכים אנו לבית הורידך, עולים במדרגות והנה מימין המרפסת הסגורה, החדר שלך שכל-כך שמחת בו ושהפך לאט-לאט למחסן הנוי. הכול שמרת אצלך, כדי שלא יאבדו דברים מהמחסן - אמרת.

